

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kalló János Márk ügyvéd /1136 Budapest, Raul Wallenberg u. 9./ által képviselt Kft. /1132 Budapest, Váci út 72-74./ felperesnek a dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd /1149 Budapest, Nagy Lajos király út 199-201./ által képviselt alperes neve /alperes címe/ alperes ellen energiaszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perében a Fővárosi Ítéltábla 2009. szeptember 30. napján kelt 2.Kf.27.247/2009/5. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem elbírálása során, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.247/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 /harmincezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A perben nem szereplő panaszos 2008. augusztus 4-én az alpereshez fordult, mert az ingatlanához villamos energia-csatlakozás kiépítésére kért ajánlatot a felperestől, aki a 2008. június 5-én kelt tájékoztatójában a közcélú villamoshálózatra csatlakozás pénzügyi és műszaki feltételeiről szóló 117/2007. /XII. 29./ GKM rendelet /a továbbiakban: GKM rendelet/ szabályai alapján 269.400 Ft csatlakozási díjat kért, a mintegy 15 m-es földkábeles csatlakozó vezeték megépítéséhez.

A felperes álláspontja szerint ugyanis a szabadvezetékes hálózati kiépítéshez képest eltérő igény (a földkábel kiépítése) a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény 3. § 43. pontjában, illetve a GKM rendelet 4. § /9/ bekezdés b/ pontjában rögzített legkisebb költség elve alapján a rendelet szerinti 70 %-os díj megtérítéséhez vezet.

A panaszos beadványa alapján eljáró alperes ES-1840/4/21395/2008. számon 2008. szeptember 18-án hozott határozatában megállapította, hogy a felperes az ajánlat megadásakor, illetve a díj felszámításakor jogszabálysértően járt el, és kötelezte őt a GKM rendelet 4. § /1/ bekezdése, valamint 6. § /2/ és /4/ bekezdése szerinti ajánlat megtételére; megállapítva, hogy a GKM rendelet említett szabályai alapján a kérelmező panaszos nem volt kötelezhető a többletigény 70 %-ának megfizetésére, tekintettel arra, hogy a földkabel alkalmazását az adott településen (Délegyháza községben) a helyi önkormányzat településszerkezeti terve és építési szabályzata írja elő. Ilyen esetekben a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdése alapján a /9/ bekezdésben írt díjmegosztási szabályok nem alkalmazhatók.

Az alperesi határozattal szemben előterjesztett keresetében a felperes annak hatályon kívül helyezését kérte, előadva, hogy a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdés a területileg illetékes önkormányzati hatóság hatályos területrendezési tervében foglalt előírásokról tesz említést, így ennek alapján a települési szerkezeti tervben és építési szabályzatban foglalt előírások nem voltak figyelembe vehetők.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság 2009. március 31-én 3.K.34.465/2008/6. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A GKM rendelet 4. § /9/ és /10/ bekezdései, továbbá a 6. § /1/ bekezdése, 6. § /2/ bekezdés b/ pontjai elemzésével - az abban foglaltak értelmezésével - a bíróság megállapította, hogy a jogszabályok, bár pontatlanul fogalmazznak, a feladat- és hatásköri szabályokból a helyi önkormányzatokra vonatkozó törvényi szabályokból, azok rendszertani értelmezéséből egyértelműen megállapítható, hogy a 4. § /10/ bekezdése a helyi önkormányzat által alkotott településrendezési eszközökre vonatkozik.

Az adott településen érvényes, rendelettel megállapított építési szabályzat előírja a földkabel alkalmazását, ezért arra a panaszos nem volt kötelezhető.

A bíróság szerint a felperes által hivatkozott, a Budapesti Agglomeráció területrendezési tervéről szóló 2005. évi LXIV. törvény a perben nem releváns, nem volt alkalmazható, az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény /a továbbiakban: Étv./, továbbá a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény /a továbbiakban: Ötv./ szabályai alapján az alperesi határozatban foglalt jogértelmezés nem volt jogszabálysértő.

A felperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla jogerős határozatában az első fokon hozott ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság indokolásának elfogadása mellett utalt az ítélet tábla arra, hogy a települések szerkezetének, illetve településrendezési szabályainak megalkotása, szabályozása helyi közügyet képez. Az önkormányzati képviselő-testület határozatával jóváhagyott település-szerkezeti terv - és az arra épülő településrendezési terv, illetve szabályozási terv - a tervek országos rendszerébe, illetve hierarchiájába csatlakozik, abba épül be, melynek alapját a területfejlesztésről és területrendezésről szóló 1996. évi XXXIII. törvény képezi.

Az ítélet tábla is utalt arra, hogy a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdésében foglalt területrendezési terv szóhasználata önmagában nem cáfolja meg a Fővárosi Bíróság ítéletének jogszerűségét.

A helyi önkormányzati rendelet - melyet a képviselő-testület fogad el - a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény /a továbbiakban: Jat./ alapján - mindenkire nézve kötelező jogszabály, annak rendelkezéseit mind a hálózati engedélyes felperes, mind a rendszerhasználó perben nem szereplő panaszos kérelmező, mind az alperes, köteles betartani.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben - a jogerős ítélet mellett - az első fokon hozott ítélet, továbbá az alperesi határozat megváltoztatásával keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte, melyben a Legfelsőbb Bíróság állapítsa meg, hogy a panaszügyben a jogszabályoknak megfelelően járt el, továbbá törölje az alperesi határozatban szereplő kötelezést; valamint kérte annak megállapítását, hogy az alperes tévesen alkalmazta a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdését, valamint a 6. § /2/-/4/ bekezdéseit.

Másodlagos kérelme a jogerős ítélet és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és emellett az első fokon eljáró bíróság új eljárásra, és új határozat hozatala utasítására irányult.

Indokolásképpen előadta, hogy a villamos energia-törvény 24. § /1/ és /2/ bekezdései a legkisebb költség elvének alkalmazását írják elő a villamos energia-hálózat karbantartása, javítása, felújítása és fejlesztése terén.

A legkisebb költség elvét meghatározó 3. § 43. ponttal összefüggésben rendelkezik a GKM rendelet olyképpen a 4. § /9/ bekezdésében, hogy amennyiben a rendszerhasználó a jogszabályi előírások és ellátási szabályzatok által meghatározott műszaki színvonalon és tartalommal, valamint a legkisebb költség elvének megfelelően létesíthető csatlakozástól eltérő kivitelű csatlakozásra tart igényt - külön nevesítve a csupasz légvezeték helyett a földkábel alkalmazását -, akkor a többlet-beruházás aktivált értékének 70 %-át meg kell fizetnie.

Ezzel szemben áll az alperesi határozatban a GKM rendelet 4. § /1/ bekezdésével összefüggésben elfoglalt jogértelmezés, mely az önkormányzati hatóság hatályos területrendezési tervére hivatkozva állította, hogy a többletberuházást nem lehet áthárítani a panaszos

kérelmezőre, mert a felperes - a perben következetesen képviselt - álláspontja szerint a helyi önkormányzat területrendezési terve, építési szabályzata nem tekinthető a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdésében említett területrendezési tervnek.

Ennek alátámasztásaképpen hivatkozott a korábban már említett területfejlesztésről szóló törvény 5. § c/ pontjában foglalt fogalom-meghatározásra, mely szerint a helyi építési rendelet nem tekinthető területrendezési tervnek.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet tévesen minősítette területrendezési tervnek - és így a többlet-beruházás költsége áthárítását kizáró rendelkezésnek - a helyi építési rendeletet, mert a jogerős ítélet a két fogalmat (terület-rendezési terv, településrendezési terv) felcserélte. Megítélése szerint a jogerős ítélet a hatalmi ágak elválasztásának elvét rögzítő, az Alkotmány 2. § /1/ bekezdésében foglalt jogállamisági klauzulát is sérti; sérti továbbá az Alkotmány 7. § /2/ bekezdését, mert ezzel az értelmezésével a bíróság lényegében jogot alkotott.

Az agglomerációs területrendezési terv - álláspontja szerint - az egyetlen dokumentum, mely a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdése alkalmazásánál szóba jöhet; ez viszont nem rendelkezik földkébel előírásáról.

A felülvizsgálati kérelemmel szemben az alperes terjesztett elő ellenkérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Indokai között hivatkozott arra, hogy az agglomerációs területrendezési terv a globális tervezés alapdokumentuma, nagyléptékű, és értelemszerűen nem foglalkozik az adott település műszaki infrastrukturális hálózatainak konkrét elhelyezésével, illetve az arra vonatkozó egyedi szabályokkal.

Álláspontja szerint mind határozata, mind az elsőfokú és az elsőfokú bíróság ítélete helyesen értelmezte a 4. § /10/ bekezdését.

A Legfelsőbb Bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 274. § /1/ bekezdése alkalmazásával - a felperes ez irányú kérelme alapján - a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az eljáró bíróságok és az alperes is helyesen értelmezték a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdésébe foglalt szabályt, mely valóban kissé pontatlanul bár, de kötelező rendeletre, önkormányzati jogszabályra utal.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a GKM rendelet 4. § /10/ bekezdése, illetve az abban foglalt "önkormányzati hatóság hatályos területrendezési tervében" foglalt előírásokra vonatkozó kitétel nem értelmezhető a szövegkörnyezetből, illetve a szabályozási

környezetéből kiragadva, így különösen a 4. § /9/ bekezdésétől elvonatkoztatva.

Ez utóbbi rendelkezés arra az esetre írja elő a többlet-beruházás aktivált értékének a rendszerhasználóra való terhelését, ha a rendszerhasználó tart eltérő kivitelű csatlakozásra igényt. A /9/ bekezdés megfogalmazása szerint a b/ pontban foglalt 70 %-os díjátvállalás az igénylő rendszerhasználót terheli.

A /10/ bekezdésben foglalt esetben azonban nem rendszerhasználó (a jelen perben nem szereplő panaszos kérelmező) igényelte, hanem a helyi önkormányzat rendelete írta elő a legkisebb költség elvének megfelelően létesített csatlakozástól eltérő kivitelű csatlakozás kiépítését.

E rendelkezések értelmezése tekintetében a Legfelsőbb Bíróság osztotta az eljárt bíróságok álláspontját, mely szerint a 4. § /10/ bekezdésében rögzített fogalmon a helyi önkormányzat által az Étv., továbbá az Ötv. rendelkezései és keretei között megalkotott helyi szabályozási tervet és építési szabályzatot és az azok alapjául szolgáló szerkezeti tervet is érteni kell.

Az Étv. vonatkozó rendelkezései a következőket tartalmazzák.

A helyi építési szabályzat az építés rendjét a helyi sajátosságoknak megfelelően megállapító és biztosító települési önkormányzati rendelet (2. § 11. pont), míg a szabályozási terv az a településrendezési terv, amely a település közigazgatási területének felhasználásával és beépítésével, továbbá a környezet természeti, táji és épített értékeinek védelmével kapcsolatos sajátos helyi követelményeket, jogokat és kötelezettségeket megállapító építési előírásokat térképen, rajz formájában ábrázolja. (Étv. 2. § 20. pont)

A településszerkezeti terv, a fővárosban alkalmazandó szabályozási keretterv és a szabályozási terv együttesen alkotja a településrendezési tervek körét (Étv. 2. § 28. pont)

Az Étv. 10. § (1) bekezdése szerint a településszerkezeti terv meghatározza a település alakításának, védelmének lehetőségeit és fejlesztési irányait, ennek megfelelően az egyes területrészek felhasználási módját, a település működéséhez szükséges műszaki infrastruktúra elemeinek a település szerkezetét meghatározó térbeli kialakítását és elrendezését, az országos és térségi érdek, a szomszédos vagy a más módon érdekelt többi település alapvető jogainak és rendezési terveinek figyelembevételével a környezet állapotának javítása vagy legalább szinten tartása mellett.

Az Étv. 12. § (1) bekezdés értelmében a szabályozási terv a település közigazgatási területére vagy külön-külön annak egyes - legalább telektömb nagyságú - területrészeire készülhet és a (6) bekezdés alapján a helyi építési szabályzatot és a hozzá tartozó szabályozási tervet együtt kell alkalmazni.

Az Étv. 13. § (1) bekezdése kifejezetten utal arra, hogy az építés helyi rendjének biztosítása érdekében a települési önkormányzatnak

az országos szabályoknak megfelelően, illetve az azokban megengedett eltérésekkel a település közigazgatási területének felhasználásával és beépítésével kapcsolatos sajátos helyi követelményeket, jogokat és kötelezettségeket helyi építési szabályzatban kell megállapítani.

Ezzel összefüggésben az Ötv. szabályai szerint:

"A képviselő-testület a törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, továbbá törvény felhatalmazása alapján, annak végrehajtására önkormányzati rendeletet alkot." [16. § (1) bekezdés]

Mindezen rendelkezések alapján megállapítható, hogy az alperes és az eljáró bíróságok helyesen értelmezték a GKM rendelet 4. § /9/ és /10/ bekezdését úgy, hogy a helyi önkormányzat kötelező építési rendelete alapján előírt földkabel alkalmazása esetén az erre vonatkozó többletberuházás értékét nem lehet áttérhelni a rendszerhasználóra.

Ennek megfelelően helyesen - és a jogszabályok megfelelő alkalmazásával - írta elő az alperesi határozat a GKM rendelet 6. §-ában a csatlakozó vezetékek létesítés és díja kapcsán megfogalmazott rendelkezések alkalmazását, rámutatva arra, hogy az ott foglalt díjtételek alapján kell a felperesnek ajánlatát elkészítenie.

A Legfelsőbb Bíróság megjegyzi azt is, hogy nem helytállóak a felperesnek a hatalmi ágak elválasztásával összefüggő, az Alkotmány sérelmét állító felvetései.

Ezen állítása alapjául megjelölt, az Alkotmány 7. § /2/ bekezdése szerint, a jogalkotás rendjét törvény szabályozza, melynek elfogadásához a jelenlévő országgyűlési képviselők 2/3-ának szavazata szükséges.

E rendelkezést az eljáró bíróságok nem sértették és nem is sérthették meg, hiszen ez az Országgyűlés, a törvényhozó hatalom számára tartalmaz rendelkezést, előírva, hogy a jogalkotás rendjét szabályozó törvényt alkossa meg, és annak érvényes elfogadásához a jelenlévő országgyűlési képviselők 2/3-ának egyetértő szavazata szükséges.

Az Alkotmány 2. § /1/ bekezdésében foglalt jogállamiság elvét sem sértették meg az eljáró bíróságok, tekintettel arra, hogy ítéleteik meghozatalánál az alapul fekvő jogszabályok értelmezését végezték el, amely az Alkotmány 45. §-ában foglalt, a bíróságokat terhelő igazságszolgáltatási feladat ellátásának nélkülözhetetlen része.

A Legfelsőbb Bíróság szerint az eljáró bíróságok kizárólag a jogszabályok értelmezésén alapuló határozatot hoztak, ez pedig az Alkotmánybíróság 42/2004. /XI. 9./ AB határozata értelmében nem kerül ellentétbe a hatalommegosztás elvével (ABH 2004., 555., 571.).

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a rendelkező rész szerint határozott, és a felperes alaptalan felülvizsgálati kérelmét elutasítva, a jogerős ítélet hatályában való fenntartásáról döntött.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján a sikertelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes viselni köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségét.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog ellenére a felperes által lerótt felülvizsgálati eljárási illetéket pervesztes felperes viseli.

Budapest, 2010. október 27.

Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Patyi András sk. előadó bíró, Dr. Fekete Ildikó sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő